

Dimecres XXXIII durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 19,11-28): En aquell temps, Jesús era a prop de Jerusalem i els qui l'acompanyaven es pensaven que el Regne de Déu es manifestaria immediatament. Per això digué: «Un home de família noble havia d'anar-se'n en un país llunyà per rebre-hi la dignitat reial i després tornar. Llavors va cridar deu dels seus servents, confià a cada un una quantitat igual de diners i els va dir: ‘Negocieu-hi mentre sóc fora’. Però els seus conciutadans li tenien odi i van enviar una ambaixada darrere seu a dir: ‘No volem que aquest regni damunt nostre’.

»Quan ell tornà, investit de la dignitat reial, va fer cridar els servents a qui havia confiat els diners, per saber què havien guanyat. Es presentà el primer i digué: ‘Senyor, els teus diners n'han produït deu vegades més’. Ell li respongué: ‘Molt bé, ets un bon servent! Has estat fidel en poca cosa: rep ara el govern de deu ciutats’. Vingué després el segon i digué: ‘Els teus diners, Senyor, n'han produït cinc vegades més’. Va dir també a aquest: ‘Tu, igualment, governa cinc ciutats’. Però se'n presentà un altre que digué: ‘Senyor, aquí tens els teus diners; els he guardat embolicats en un mocador. Tenia por de tu, perquè ets un home exigent: reclames allò que no has invertit i segues allò que no has sembrat’. Ell li respon: ‘Amb les teves mateixes paraules et condemno, servent dolent! Sabies que sóc un home exigent, que reclamo allò que no he invertit i sego allò que no he sembrat. Doncs per què no posaves els meus diners al banc i ara que he tornat els hauria recobrat amb els interessos?’.

»Aleshores digué als qui eren presents: ‘Preneu-li els diners i doneu-los al qui en té deu vegades més. Ells li contestaren: ‘Senyor,

si ja en té deu vegades més!». Ell replicà: «Us ho asseguro: a tot aquell qui té, li donaran encara més; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. I aquests enemics meus, que no em van voler per rei, porteu-los aquí i degol·leu-los davant meu'».

Un cop Jesús hagué dit tot això, continuà fent camí davant d'ells pujant cap a Jerusalem.

«Negocieu-hi mentre sóc fora»

P. Pere SUÑER i Puig SJ
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens proposa la paràbola de les mines: una quantitat de diners que aquell noble va repartir entre els seus servents, abans de marxar de viatge. Primer, fixem-nos en l'ocasió que provoca la paràbola de Jesús. Ell anava “pujant” a Jerusalem, on l'esperava la passió i la conseqüent resurrecció. Els deixebles «es pensaven que el regne de Déu es manifestaria immediatament» (Lc 19,11). És en aquestes circumstàncies que Jesús proposa aquesta paràbola. Amb ella, Jesús ens ensenya que hem de fer rendir els dons i qualitats que Ell ens ha donat, millor dit, que ens ha deixat a cadascú. No són “nostres” de manera que en puguem fer el que volem. Ell ens els ha deixat per tal que els fem rendir. Els qui han fet rendir les mines —més o menys— són lloats i premiats pel seu Senyor. És el servent gandul, que va guardar els diners en un mocador sense fer-los rendir, el que és blasmat i condemnat.

El cristià, doncs, ha d'esperar —és clar!— la tornada del seu Senyor, Jesús. Però amb dues condicions, si vol que la trobada sigui amistosa. La primera és que defugui la curiositat malsana de voler saber l'hora de la tornada solemne i victoriosa del Senyor. Vindrà, diu en un altre lloc, quan menys ho pensem. Fora, doncs, cabòries sobre això. Esperem amb esperança, però en una espera confiada sense malsana curiositat. La segona és que no perdem el temps. L'espera de l'encontre i del final joiós no pot ser excusa per a no prendre'ns seriosament el moment present. Precisament, perquè la joia i el goig de l'encontre final serà tant millor quant sigui l'aportació que cadascú hagi fet per a la causa del regne en la vida present.

No manca, tampoc aquí, el greu advertiment de Jesús als que es rebel·len contra Ell: «Aquests enemics meus, que no em van voler per rei, porteu-los aquí i degol·leu-los

davant meu» (Lc 19,27).